

Forslaget endogſaa videre, idet Beſtemmelsen om de theologiske Kandidater ikke den Gang formaade at trænge igjennem her. Forslaget gaar i et Par Punkter endnu lidt videre, men rigtignok i Punkter af underordnet Betydning. Det indrømmes ſaaledes med Henſyn til Befalſen, at den ikke behøver at have alt Fornødent til de kirkelige Handlinger, naar den kun er forsynet med alt Fornødent til den egentlige Gudstjeneste. Det synes at være en naturlig Følge af den Ret, der er givet Valgmenighedens Medlemmer til at benytte deres Sognekirke til kirkelige Handlinger, at de da heller ikke ſkulle tvinges til at have det til de kirkelige Handlinger Fornødne i Befalſen, hvor det jo i ſaa Tilfælde kunde komme til at henſtaa til ingen Nytte. Man kan vel forudſe, at i Reglen vil Valgmenighederne ønske at have deres Befal forsynet med diſſe Ting, og Beſtemmelsen vil alſaa kun komme til. Anvendelſe paa de enkelte Steder, hvor tvingende Omſtændigheder kunne gjøre det nødvendigt at indſkrænke Udgiften til ſaa lidt ſom mulig, og i ſaa Tilfælde kan den ſaae ſin Betydning. Dernæſt er der i den tredje Betingeſe, der omhandler Præſtens Stilling, ſket en lille Forandring, idet der efter Ordene: „ikke har nogen Anfættelſe i denne“ er tilføjet: „eller vil opgive denne Anfættelſe“. Derved vil det uregelmæſſige Forhold ophøre, ſom nu finder Sted, at Ingen kan blive Præſt i Valgmenigheden uden førſt at være entlediget fra ſit hidtilværende Embede i Folkekirkens Tjeneste, medens han herefter ligesom ellers, naar han søger om et andet Embede, vil kunne indgive ſin Begjæring om at blive beſtillet til Præſt for en Valgmenighed uden førſt at ſøge om Entledigelſe. Det er et Punkt, ſom ikke kan have nogen væſentlig Betydning, men ſom det dog af formelle Henſyn vil være rigtig at optage. Derimod er der paa den anden Side Ting i dette Forſlag, hvorved Folkethinget vil kunne Landsthingets Anſeelse indgå. Dette er, ſaaledes Tilfældet med den Indrømmelſe, der gjøres i Henſeende til Valget af theologiske Kandidater, at han ſkal have fylbt ſit 30te Aar og i Forveien have erhvervet Samtykke hos Kirke- og Underviſningsministeren til ſit Valg. Ved diſſe Betingelſer har man villet betrygge ſig mod mulige Misbrug af den Ret, der i Dvrigt gives, idet da ikke de yngre Kandidater fra 25 Aars Alderen, ſom det ellers vilde ſte, kunde ordineres, men førſt i en Alder, hvor et mere modent og erfarent Sind maa forudſættes at være tilſtede. Ved at de i Forveien ſkulle indhente Samtykke hos Ministeren, bliver det ikke en blot formel Sag, at Bedkommande indſtilles til Kongens Stadſeſtelſe, men Ministeren ſaar virkelig Indſeende med, at den Mand, ſom ſkal overtage Pladsen, har i alle Henſeender de Egenſkaber, man maa ønske. For os, der have ønsket denne Ret for Valgmenighederne, have ikke de her nævnte Betingelſer kunnet være nogen afgjøvende Hindring; thi det har ganſke viſt ogſaa været vor Tanke, at det

ſkulde være modne Mænd, der ſattes til en ſaadan præſtelig Gjæring, og ikke Andre end dem, ſom ønskede ſig denne Gjæring, af ſand kirkelig Inter-eſſe; men ere diſſe Egenſkaber tilſtede, tør man ogſaa forudſætte, at Ministeren ikke vil lægge nogen Hindring i Veien for deres Valg. Dertil kommer, at de her omhandlede Mænd ſelvfølgelig i Reglen maa være noget ældre, da man neppe kan tænke ſig, at en Valgmenighed vilde ſlutte ſig om dem, uden at de gjennem en længere Narværelſe have lært dem at kjende. Fremdeles er der jo et Hovedpunkt, hvori man fra Folkethingets Side maa give efter, ſaaſvæmt man vil gaa ind paa dette Forſlag, nemlig Opgiueſen af det Ønſke, ſom her i Thinget har været meget stærkt følt, om Brugen af Sognekirkerne til Tider, da de ellers ikke bruges af den egentlige Sogmenighed. Jeg behøver ikke at ſige, at jeg ſaa fuldt ſom Nogen anſer dette Punkt for at være baade billig og riſikøſt i alle Henſeender, men vi maatte give noget efter for de modſtaaende Anſeuelſer, og til en vis Grad er dette Punkt jo dog blevet anerkjendt, idet der ikke blot er indrømmet Brugen af en „Befal“ i Stedet for af et „Behus“, men Kravet paa de fornødne Ting til de kirkelige Handlinger er bortfaldet, og Udſeueſen af diſſe udtryffeligt tilladt i Sognekirkerne. En egen Beſtemmelse om det ſidſte fandtes ikke i det Forſlag, ſom blev vedtaget her i Thinget ved ſidſte Behandling, og jeg ſkal tilføje, at jeg anſaa det for overflødig, da jeg antog det for en Selvfølge, at Medlemmer af en Valgmenighed maatte have ſamme Ret ſom andre Sognebaandſøſere. Deri var jeg bleven beſtyrket ved en Udtalelſe af den høitævede Kirkeſtifter ved en af Forhandlingerne i Landsthinget, hvor han udtalte ſig for den ſamme Mening, men da det er blevet oplyſt, at der har herſket Tvivl derom, navnlig blandt nogle af Biſkopperne, har man ment, at det i alt Fald ikke kunde ſtåde, at denne Beſtemmelse blev optagen i Loven; den kunde forebygge al Strid om dette Punkt for Fremtiden. De øvrige Beſtemmelſer, ſom fandtes i Folkethingets Forſlag, ere ſaldne bort, men af dem er der ikke nogen, ſom væſentlig afviger fra, hvad der nu gjælder. Den vigtigſte Afvigelſe ſkulde vel være den, hvorefter en Mand kan antages til Kirkefanger for en Valgmenighed blot efter en Anmeldelſe til Biſkoppen, hvorimod det nu er overladt til Kirkeſtifterens nærmere Beſtemmelse; men da dette ikke hidtil har berøbt Sagen den mindſte Banſkelighed, maa man vel haabe, at det heller ikke bliver Tilfældet for Fremtiden. Et Mindretal i Udvalget, ſom beſtaar af 5 Medlemmer af Landsthinget, har ikke kunnet ſlutte ſig til Flertallet, men har dog kunnet tiltræde den Afſættelſe af Forſlaget, ſom Lovens førſte Beſtemmelse havde, da den i 1868 gik herfra til Landsthinget. Det fortjener ganſke viſt megen Paafjønneſe, at diſſe ærede Medlemmer af Lands-